

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. N. S., narozený X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
posledním známý X,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Nekázanka 888/20, Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 8. 5. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j. OAM-12/ZA-ZA12-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2024, č. j. OAM-12/ZA-ZA12-HA15-2024, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 3. 1. 2024 tak, že se dle § 12, §

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), mezinárodní ochrana neuděluje.

II. Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládal naprosto nesprávně, v důsledku čehož pak nesprávně došlo k tomu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení své situace žalobce spatřoval především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Dále byl žalobce toho názoru, že žalovaný nereflektoval judikaturu NSS týkající se humanitárního azylu a institutu správního uvážení, neboť z napadeného rozhodnutí nelze seznat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, jestliže neudělil žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že v ČR má celou svoji rodinu, a především své dvě dcery, které jsou občanky ČR. Pochybení žalovaného spatřoval žalobce také ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí s touto variantou nijak nevypořádal. Žalobce uvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčily o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledal především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť je z provedeného dokazování zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce má v ČR svoji rodinu, a především své dvě dcery, které jsou občanky ČR. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 22. 5. 2024 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť nedokládají vytýkaná porušení. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný také konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, jelikož zde pozbyl pobytové povolení kvůli výkonu trestu odnětí svobody za spáchání trestného činu. Žalobce při pohovoru uvedl, že ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami a neměl ani žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentaci naopak považuje za nezpůsobilou zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Žalovaný k námitce žalobce v této souvislosti zdůraznil, že žalobcovu žádost posuzoval nikoliv jako bezpečnou zemi původu, ale zabýval se hodnocením Vietnamu z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, kdy neshledal důvod pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 3. 1. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 9. 1. 2024 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je národnosti kinh. Je buddhista. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani skupiny. Je svobodný, má dvě dcery V. T., nar. X a L. T., nar. X, obě se narodily v Ch. a mají státní příslušnost ČR. Ve vlasti naposledy bydlel v obci P. S., z vlasti vycestoval v roce 2002 letecky z Hanoje. Na území ČR vstoupil letecky dne 15. 5. 2002. Cestovní doklad nemá, je již neplatný, a ještě si nezařídil nový. Nepobýval v jiných státech EU. V roce 2002 disponoval pobytovým povolením, když cestoval do ČR. Poté měl dlouhodobé pobytové povolení za účelem sloučení rodiny a také trvalý pobyt. O trvalý pobyt přišel kvůli výkonu trestu. V minulosti nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zcela zdravý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Byl jednou odsouzen, v ČR k trestu odnětí svobody na 8 let za narkotika. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu, neboť zde má rodinu, své děti, rodiče i sourozence. Už je v ČR zvyklý, žije zde již dlouho. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 1. 2024 žalobce uvedl, že v ČR žije jeho babička z otcovy strany, otec, matka, mladší sestra a bratr, dvě dcery a další vzdálení příbuzní. Ve vlasti nemá žádné žijící příbuzné a nemá tam žádný majetek. V současné době nežije v ČR se svými dětmi ve společné domácnosti. S matkou dětí je v kontaktu, bydlí poblíž. Společnou domácnost nesdílí, jelikož matka dětí je vdaná s jiným mužem. Se svými dětmi se vídá tak jednou nebo dvakrát týdně, chodí na návštěvu. Případného návratu do Vietnamu se obává, nikoho tam nemá, nemá tam kde bydlet a nemohl by si najít práci. V roce 2002 vycestoval z vlasti, jelikož přiletěl do ČR za účelem sloučení rodiny s otcem. Má základní vzdělání. Je zaměstnán jako výpomoc v obchodě. Ve Vietnamu neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, byl mladistvý. Také ve vlasti neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.
8. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“

9. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

- a) trest smrti nebo poprava,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

10. První skupina námitek žalobce směřovala vůči neudělení humanitárního azylu. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že má na území ČR svou rodinu, a především své dvě dcery, které jsou občankami ČR. V tomto ohledu se tak soud ztotožňuje se závěry žalovaného, tj. že v případě žalobce se jedná toliko o snahu legalizovat si na území ČR pobyt, a nikoliv o obavu z návratu do země původu. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalovaný se touto otázkou zabíral na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení této otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Zejména žalovaný uvedl, že je žalobce dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou s dobrým zdravotním stavem. K rodinným vazbám žalobce na území ČR žalovaný sdělil, že ani existenci příbuzenských vazeb na území ČR nelze v souladu s judikaturou NSS považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud tedy posoudil námitku žalobce a neshledal ji důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro nějž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

11. Současně s ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v řízení o žalobě neuvedl žádné mimořádné okolnosti či důvody, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě uvedl toliko to, že má na území ČR rodinu (především dvě dcery) a je v ČR již zvyklý. Na tato tvrzení nelze nahlížet jako na skutečnosti či okolnosti hodné zvláštního zřetele.
12. Soud dále odkazuje stejně jako žalovaný na ustálenou judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36 nebo ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015 - 25. Všechna zmíněná rozhodnutí zaujímají stejný postoj při posuzování splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu za situace, jako je právě ta žalobcova, tj. snaha o legalizaci pobytu na území ČR.
13. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: *„Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“* Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu, což uvedl v napadeném rozhodnutí také žalovaný. Soud závěrem této části shrnuje, že v rodinné situaci žalobce nelze spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Tento názor je rovněž v souladu se zjištěným skutkovým stavem a soudní judikaturou.
14. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry žalovaného stran neshledání důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. V tomto směru soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to konkrétně na str. 6-7. Se závěry žalovaného tam vyjádřenými se soud plně ztotožňuje. Z informací poskytnutých žalobcem nevyplývá, že by vyjádřil obavu z návratu do země původu pro obavu z vážné újmy pramenící z a) *trestu smrti nebo poprav;* b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu* nebo c) *vážného ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.* Tuto obavu nevyjádřil žalobce ani nyní v projednávané žalobě. Rovněž žalobcem formulované námitky v tomto směru jsou vágní a příliš obecné na to, aby mohl soud usoudit, v čem by přesně měla ona vážná újma spočívat.
15. Současně má soud za to, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které podávají dostatečně objektivní informace o zemi původu, stejně jako o individuální situaci žalobce. Zejména žalovaný vycházel z informací poskytnutých žalobcem dne 9. 1. 2024 a informací o zemi původu žalobce. Z těchto informací poté vyplývá, že žalobci v zemi původu nehrozí trest smrti nebo poprav, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu stejně jako se země původu nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který by mohl způsobit žalobci vážného ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí.
16. Žalobcem předložené rodné listy jeho dvou dcer soud neprovedl k důkazu, neboť považoval tyto navržené důkazy za nadbytečné za situace, kdy nebyla skutečnost, již prokazují jakkoliv zpochybněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné a rozhodnutí nenese žádné známky svévole žalovaného. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. července 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.